

Kantonalni sud u Sarajevu i to sudija Danijela Mikić, u upravnom sporu Udruženje građana „Borba protiv korupcije u BiH“ – Transparency International Bosne i Hercegovine, ulica Gajeva broj 2. Banja Luka, zastupani po Đikić Emiru, predsjedavajućem Odbora direktora, protiv tuženog Općina Ilidža, ulica Samira Čatovića Kobre broj 1. Ilidža, radi poništenja rješenja broj: 13-05-2072/14-2 od 12.05.2014. godine, u predmetu odobravanja pristupa informacijama, dana 30.11.2017. godine, donio je:

P R E S U D U

Tužba se odbija

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog, broja i datuma označenog u uvodu, tačkom I odbijen je prigovor Transparency International BiH iz Banja Luke, ul. Gajeva br. 2., izjavljen na rješenje Općinskog načelnika Općine Ilidža, broj: 13-05-2072/14 od 22.04.2014. godine, za pristup informacijama u posjedu Jedinственог općinskog organa uprave, stručnih i posebnih službi Općine Ilidža, koji se odnose na dostavu kopija svih ugovora o djelu koji su zaključeni u Općini Ilidža u 2012. i 2013. godine, a tačkom II informacija iz tačke I ovog rješenja dostavit će se na adresu podnosioca zahtjeva.

Tužbom od 19.06.2014. godine tužitelj je protiv osporenog rješenja pokrenuo upravni spor navodeći da su se obratili pozivom na Zakon o slobodi pristupa informacijama F BiH Općini Ilidža, te tražili dostavu informacija koje su pod kontrolom ovog organa – kopije svih ugovora o djelu koje je ova institucija zaključila u 2012. i 2013. godini, te smatra da prvostepeni organ i tuženi u konkretnom slučaju nije razgraničio šta je informacija, a šta je lični podatak. Ističe da nije sporno da se odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH uzimaju u obzir prilikom primjene Zakona o slobodi pristupa informacijama, ali se ne može zanemariti odredba Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH kojim je propisano da zakoni koji se usvoje nakon donošenja ovog Zakona, čija svrha nije izmjena ili dopuna ovog Zakona, ni na koji način ne mogu ograničiti prava i obaveze utvrdjene ovim Zakonom (član 25. stav 3.), te da u prilog tome ide i član 17. stav 2. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH kojim je propisano da je kontrolor ličnih podataka ovlašten lične podatke dati na korištenje drugim korisnicima na osnovu pisanog zahtjeva korisnika ako je to potrebno radi obavljanja poslova u okviru zakonom utvrdjene nadležnosti ili ostvarivanja zakonitih interesa korisnika. Nadalje ističe da se slaže sa navodima tuženog koji se odnose na kontradiktornosti između Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH i Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, a posebno sa konstatacijom da „uživanje bilo kog prava nije apsolutno i isključivo, već je potrebno utvrditi pravičnu mjeru i granice kako bi se osiguralo uživanje svih zagaranтованих prava i sloboda“, ali smatra da su isti deklarativni i predstavljaju „mrtvo slovo na papiru“, a da je tuženi u konkretnom slučaju zaista težio ka tome da osigura pravičnu mjeru i granicu, mogao je, po mišljenju tužioca postupiti u smislu člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH, kojim je predviđeno da ako je dio traženih informacija utvrdjen kao izuzetak (članovi 6., 7. i 8.) javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, nego je u potpunosti odbio pristup informacijama, a od javnog organa su tražene informacija koje su u njegovom posjedu – kopije zaključenih ugovora o djelu u 2012. i 2013. godini, uz napomenu da lični podaci koji se navode u ugovorima o djelu kao što su jmbg, broje tekućeg računa i adresa stanovanja nisu predmet njegovog interesovanja u konkretnom slučaju. Nadalje se tužitelj poziva na odredbe člana 14. stav 3. tačka a) Zakona o slobodi pristupa informacijama, koji dalje citira, ali da u konkretnom slučaju tuženi nije uopšte sproveo test javnog interesa u smislu člana 9. Zakona, te nije dokazao zašto je šteta da javnost bude

upoznata sa kopijama ugovora o djelu koje je isti zaključivao tokom 2012. i 2013. godine, a u donošenju odluke da li je objavljivanje informacije opravdano javnim interesom nadležni javni organ je u smislu člana 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH, obavezan da razmotri okolnosti kao što su svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, zloupotrebu vlasti ili nemaru u obavljanju službene dužnosti, neovlašteno korištenje javnih fondova i dr., te smatra da je javni organ trebao da razmotri navedene okolnosti i odobri pristup traženim informacijama uz poštovanje člana 10. Zakona, kao i da institut „Ispitivanja javnog interesa“ predstavlja svojevrsan garant podnosiocima zahtjeva za pristup informacijama da javni organ neće po automatizmu utvrđivati izuzetke, nego će od slučaja do slučaja, primjenjivati dvostruki kontrolni mehanizam. Na osnovu navedenog predlaže da sud tužbu usvoji, poništi rješenje tuženog od 12.05.2014. godine i naložio da se tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama.

U odgovoru na tužbu tuženi je istakao da ostaje u cijelosti ostaje pri razlozima iznesenim u obrazloženog pobijanog rješenja, te predlaže da sud tužbu tužitelja odbije kao neosnovanu.

Zakonitost osporenog rješenja sud je ispitao u granicama zahtjeva iz tužbe, u smislu člana 34 Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“, broj 9/05) i odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Tužba nije osnovana.

Naime, iz podataka upravnog spisa je utvrđeno: da se Transparency International BiH obratio Općini Ilidža Službi za informisanje zahtjevom broj: 14-FOI (325) od 01.04.2014. godine, koji zahtjev je zaprimljen kod tog organa pod brojem: 13-05-2072/14 dana 07.04.2014. godine, navodeći da je u saradnji sa partnerskim organizacijama u okviru Inicijative Partnerstvo za otvorenu vlast (Open Government Partnership-OGP) sprovodi istraživanje o dostupnosti javnih informacija – zaključenim ugovorima o djelu i trošenju sredstava za ove namjene u 2012. i 2013. godini, da je cilj Inicijative Partnerstvo za otvorenu vlast, podstaći vlasti širom svijeta da preduzmu konkretne mjere kako bi se unaprijedila transparentnost i odgovornost javnih institucija, učešće građana u donošenju odluka i korištenje novih tehnologija za što bolju javnu upravu, da Partnerstvo za otvorenu vlast promovise principe transparentnosti rada vlasti sa naglaskom na pravovremene, sveobuhvatne i javno dostupne informacije, te ispunjavanje osnovnih standarda otvorenosti podataka, te se pozvali na odredbe članova 4. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama (Službene novine Federacije BiH, broj: 32/01 i 48/11) i zatražili dostavljanje informacije i to kopija svih ugovora o djelu koje je ta institucija zaključila u 2012. i 2013. godini i to na adresu u Banjaluci ili na e mail; da je postupajući po navedenom zahtjevu rješenjem Općinskog načelnika Općine Ilidža broj: 13-05-2072/14 od 22.04.2014. godine odbijen predmetni zahtjev iz razloga što ugovori o djelu sadrže i podatke koji su u smislu Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH, broj: 49/06, 76/11 i 89/11) zaštićeni, te se pozvali na odredbe člana 3. stav 1. navedenog Zakona, te su riješili u skladu sa članom 14. stav 3. i članom 16. citiranog Zakona, kao i u skladu sa tačkom 5. Uputstva za provodjenje Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH (Službene novine Federacije BiH, broj: 57/01); da je na navedeno rješenje tužitelj uložio prigovor, navodeći kako smatra da prvostepeni organ nije pravilno primijenio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH, te da je javni organ nepravilno zaključio da se informacija smatra izuzetkom od saopštavanja jer nije sproveo test javnog interesa na način predviđen u članu 9. tj. nije dokazao zašto je šteta da javnost bude upoznata sa kopijama ugovora o djelu koje je Općina Ilidža zaključivala u 2012. i 2013. godini; da je rješavajući po prigovoru tužitelja tuženi je odbio predmetni prigovor tužitelja, pozivajući se na odredbe člana 14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama, te odredbama člana 54., člana 17. i člana 5. Zakona o zaštiti ličnih podataka, kao i pozivajući se na tačku 5. Uputstva za provodjenje Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH (Službene novine Federacije BiH, broj: 57/01).

Ovaj sud cijeni da su osporeno rješenje, kao i prvostepeno rješenje, doneseni na pravilan i zakonit način.

Članom 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 32/01 i 48/11), propisano je postupanje nadležnog javnog organa nakon prijema zahtjeva, dok je stavom 3. istog člana propisano da ako nadležni javni organ odbije pristup informaciji u cijelosti ili djelimično podnosilac zahtjeva se obavještava rješenjem koje sadrži: 1) zakonski osnov

izuzeća informacije u smislu ovog zakona, uključujući sva materijalna pitanja važna za donošenje rješenja uzimajući u obzir faktor javnog interesa i 2) pouku o pravu na prigovor, naznaku adresu organa kojem se prigovor podnosi, rok i troškove za podnošenje prigovora.

Članom 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka propisano je davanje osobnih podataka korisniku gdje je tačkom (4) određeno da je zabranjeno davati osobne podatke na korištenje drugim korisnicima za čiju obradu, odnosno korištenje, nisu ovlašteni prema odredbama člana 5. i 6. ovoga Zakona te ako je svrha za koju se osobni podaci traže na korištenje oprečna odredbi člana 4. ovoga Zakona, dok je članom 5. citiranog zakona propisano da je davanje saglasnosti nosioca za obradu podataka, kojim je tačkom (1) propisano da kontrolor može obrađivati osobne podatke uz saglasnost nositelja podataka i tačka (2) da suglasnost mora biti dana u pisanom obliku, mora ju potpisati nositelj podataka, mora imati tačnu naznaku podataka u vezi s kojima se suglasnost daje, te mora sadržavati ime kontrolora, svrhu i vremensko razdoblje na koji se suglasnost daje, a tačkom (4) je regulisano da kontrolor mora na zahtjev nadležnog tijela u svako vrijeme dokazati postojanje suglasnosti za razdoblje obrade osobnih podataka....

Prema članu 3. tačka 4. citiranog Zakona propisano je da je lična informacija - svaka informacija koja se odnosi na fizičko lice koje se može neposredno ili posredno identificirati činjenicama, naročito uključujući: identifikacioni broj, fizički, mentalni, ekonomski, etnički, vjerski, kulturni ili socijalni identitet tog lica.

Članom 11. tačka 3. navedenog Zakona, propisano je da ako se zahtjev odnosi na ličnu informaciju podnosioca zahtjeva, zahtjev, pored ispunjavanja uvjeta u smislu stava 2. ovog člana, može podnijeti samo fizičko lice na koje se zahtjev odnosi, njegov zakonski zastupnik ili lice koje je podnosilac zahtjeva pisano ovlastio za pristup informaciji... Stavom 4. navedenog člana je propisano, da javni organ nije ovlašten da ispituje opravdanost ili da zahtjeva obrazloženje zahtjeva.

Na osnovu naprijed navedenog proizilazi da tužitelj zahtjevom traži na osnovu člana 4. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama kopije svih ugovora o djelu koje su u Općini Ildža zaključene u 2012. i 2013. godine, međutim iz predmetnog zahtjeva proizilazi i obrazloženje da je tužitelj zatražio dostupnost tim informacijama tj. zaključenim ugovorima o djelu i trošenje sredstava za ove namjene u navedenim godinama, a pri tome navodeći cilj inicijative Partnerstvo za otvorenu vlast, tj. podstaći vlasti širom svijeta da preduzmu konkretne mjere kako bi se unaprijedila transparentnost i odgovornost javnih institucija.

Imajući u vidu citirane odredbe Zakona, zatim da je osnovni cilju Zakona o zaštiti ličnih podataka, kako to pravilno tumači tuženi, da svim licima na području Bosne i Hercegovine, bez obzira na njihovo državljanstvo ili prebivalište osigura zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, te osim toga citirani Zakon o slobodi pristupa informacijama u BiH također uređuje pravo na pristup informacijama koje posjeduju javni organi, ali koji pri tome nisu ovlašteni da ispituju opravdanost ili da zahtijevaju obrazloženje zahtjeva, iz čega proizilazi da to dovodi do kontradiktornosti Zakona o slobodi pristupa informacijama i Zakona o zaštiti ličnih podataka. S tim u vezi treba istaći da je upravo članom 54. Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH, broj: 49/06) propisano da će se odredbe ovoga Zakona uzeti u obzir prilikom primjene Zakona o slobodi pristupa informacijama. Međutim, kako je ovakav zahtjev tužitelja, koji je u smislu člana 11. tačka 3. Zakona upravni organi odbili iz razloga što su utvrdili da ugovori o djelu sadrže podatke koji su u smislu Zakona o zaštiti ličnih podataka, tačnije citiranog člana 54. Zakona o zaštiti ličnih podataka zaštićeni, a da Zakon o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH, članom 8. predviđa izuzetak od zaštite privatnosti, te da nadležni javni organ utvrđuje izuzetak od saopćavanja tražene informacije, ako osnovano utvrdi da informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica, što je u skladu sa članom 9., kojim se upravo utvrđuje ispitivanje javnog interesa, te da će istu saopćiti ako je to opravdano javnim interesom. Kako je citiranim članom 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka propisano davanje ličnih podataka korisniku, te kako je članom 5. Zakona o zaštiti ličnih podataka regulisano davanje saglasnosti nosioca za obradu podataka, to su upravni organi u konkretnom slučaju utvrdili da se lica koja su sa Općinom Ildža zaključili ugovore, a da prilikom zaključivanja ugovora upravni organ nije zahtijevao od nosioca podataka, koji ne posjeduju u pisanoj formi i saglasnost za obradu ličnih podataka, te davanje podataka drugim korisnicima potpisano od strane nosioca podataka, to je pravilno prvostepeni organ, a što je prihvatio i tuženi na osnovu odredbi člana 14. stav 3. i tačke 5. Uputstva za provođenje Zakona o

slobodi pristupa informacijama u F BiH (Službene novine Federacije BiH, broj: 57/01), odbio pristup informacijama koji su u posjedu Jedinstvenog općinskog organa uprave, stručnih i posebnih službi Općine Ilidža koji se odnose na dostavu kopija svih ugovora o djelu koji su zaključeni u 2012. i 2013. godini.

Zbog svega navedenog ovaj sud smatra da osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon, niti je pogrešno primijenjeno materijalno pravo na štetu tužitelja, utvrđeno činjenično stanje nije dovedeno u pitanje, ni tužbeni navodi nisu mogli biti od uticaja na drugačije rješenje ove upravne stvari, iz kojih razloga je ovaj sud primjenom odredbe člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci presude.

POUKA: Protiv ove presude žalba se ne može izjaviti.